כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כא.

מסורת הש"ס

ה) יומא כ. מנינה כב. ע"ש פרה פ"ב מ"ז ע"ש, ג) כעי"ז בי"ק נא., ג) [לעל"ל. ד] עי"ר יומא יומא פ"ב ה"א, ה) לעיל כ., ו) פסחים נט:, ז) שם. ח) ע"ב ד"ה והאמר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לו אי וכו' וכו' כשאר קדשים ס"ד דאמרי מ"ה ומשני כעין עבודה:

שינויי נוסחאות

א) יום כשר בה לא פסיל בה טומאה בקידוש שלה (ש"ס), וכ"ר (כ"ר): ב) ורגליו בי קדושתן ל"ג לה וכ"ה בכ"ר, [וכ"ר] ולכאי מיכרח דלגי, דהא כמיון דומיא דשירות כדלעיל יט ע"ב, ובשאת עבודה ל"ה לעמוד ע"ב ברא שרת (מהרי שה עש"ש), ועיי"ש בגלי קר"ש, ואמנם בכתבי גרס' ליה, וכ"ה בר"ש: ג) תיקת נמי ל"ג בפוס' ובכ"י פריס: ד) ל"ל דאתנן, וכמ"ל תמלא דיבור (ש"ס): ה) ל"ל בה בקידוש שלה (ש"ס): ו) לקדישו (ר"ש): ח) כשרין מימיו (ר"ש): ט) לילה אבל אם היו משוקעים כל הלילה והעלן בעה"ש נפסלים בכך אף לאברים ס"ל ומה"ד אף למתירין כו' ואם שיקעו קודם וכו' כל"ל (ש"מ), וכ"ר כל"ק וכהיפוך הסדר, ועי' תו"ה דהכי יומר: י) כל"ק מוסיף כאן המיקות דלעיל ואם שיקעו קודם עמוד השחר מעט בשרים מימיו לקידוש עבודת מתירין: יא) בסמכי נוסף היינו אברים ופדרים קאמר ר' יוחנן דמיפסל בהעלאתו. דס"ל דלאברים כמתירין וצריך שיהא משוקע כל הלילה ואתי"ריהו פליג: יב) ל"ל מחר (ש"מ): יג) ל"ל דאי (ש"מ), וכ"ה בר"ש: יד) בזו דרי יוחנן סבר לה כרבי אבל כו' כל"ל (ש"מ): טו) פי' ביאור דמריס כל"ק, מ"ש ומה"ק, ומסרס"ס שי"ק כתב דקו א"נ שרץ לקמן בתו"ה מלי תקרי יאדים דפסול וכו', וכמ"ל לפס אבל כ' דמקומו אחר התי שלחו"ר: טז) כפ' לעיל דרבנן כ' המיקת לילה הא' ע"ש ביר' ל"ל ליה. ולענ"ד אין סכות להניח ודכריסס ניחא עפ"י ביר' שלנו ד"ד דוד (ש"מ): יח) מבבלהו כדפירש (ש"מ), ועי' רש"ס: יח) דוקא שלא שקעו אלא כו' ל"ל (ש"מ): יט) כדי שיהיו יכולין כל הלילה כל"ל (ש"מ): כ) ל"ל דלא (שמ"ר): כא) ל"ל בכדי (ש"מ), ל"ל ובלבד (ש"מ): כב) ל"ל בזה (ש"מ): כג) לפיפשע עכ"ל כל"ל (ש"מ): כד) לידי נותר נמתק (ש"מ), ועי' בגלי קר"ש: כה) ל"ל הוי (ש"מ): כו) ל"ל בקידוש (שמ"ר): כז) ל"ל דבאור (ש"מ):

ליקוטים

דכתיב ממנו, הא בעלמא אפילו בתוכו שפיר דמי. [מרש"ל דבריו מ"ש ל"ל] **ואע"פ** שדעת רבינו [הגדול] בסי' קצ"ט שמשכשך ידיו בתוך הכלי לא עלתה לו נטילה לאכילה, וכן דעת רוב הפוסקים, וס"מ לענין נטילה שחרית אפשר שעלתה לו דבריו דלא אשכחן מהפוסקים מ"ד דליבעי כלי אלא דך תשובה, וה"א אומרת דשכשוך ידיו בכלי מהני, נקטינן הכי. מיהו משמע דהריטב לצאת ידי חובת נטילה ידים שחרית כדי לקרות ק"ש ולהתפלל, אבל להעביר רוח רעה השורה על ידיו לא מני בשכשוך דלעולם אינה עוברת עד שיעבר עליהם מים ב"פ ושכשוך ידים בכללי אפי' כמה פעמים לא חשיב אלא פעם אחד שכיון שכשכך ידיו פעם אחד נטמא כל מים שבכלי והו לא מהני מידי. וכ"ר פרים סי' ל"ז

עין משפט נר מצוה

נב א מיי' פ"ט מהלכות פרה הלכה יד:
ב מיי' פ"ה מהלכות מעשה הקדש הלכה י:
נג ג מיי' שם הלכה יא:

תורה אור השלם

1. וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם:
שמות ל, יט

מוסף רש"י

מטמאין היו. טעניין הוי כו שרץ: שהיה אומרים במעורבי שמש היתה נעשית. ולרבנן טעול יום כשר. דנעקר לה מרבעיל דקרא והוה הטיהר על הטמא, טיהר מעכ"ל שהוא טמא, ליתר על טעול יום שכשר בפרה, מכדי בטיהר מעקרינן ואתי דכשרא לעיל מיעיל ולקח מזה ונטל כמים חיים טיהר לתה לי למיהדר ולמסתב והוה הטהר, ליתמה דאמר על הטמא, אלא טיהר כל היה, אלמסתן טעול יום דלקרי טיהר לכתיב ורחץ במים ושקר (תגינה כב.):

שיטה מקובצת

לאברים כאברים. ת"ה ושיטת הקשנו נעמוד השחר נמה נפסלו אף (המתירין). אע"ג דנפסלים בלילה הועיל שקיעה מעטם ושיעה מידי דהוי אמים שנטמאו לאחרי (נדה קי ה:) המקרן בנתנים ושטורין אלמא אחרי דזריקתן מעכהמ"ן. ור"ל דאין זריעה לקדש (פסחים דף ה:). ת"ה אין חיים כר יוסף הלא היו מי כיור נפסלין בהתירין בהעלאתו לגיר מחמת הדשן בלילה, ר"ל דאע"ג דבכר נפסלו בהעלאתו לגיר מחמת הדשן ובאמתן המים לא היה מועיל הקידוש כי אם לאברים. ות"ת מתמה היו מקדשין לאחרים לאחרים ר"ל דאמר היו מעכהמ"ן בלילה אחר שעמד השחר ר"ל דאמר כי אם לאחר שעמד השחר. ולא היה מועיל לאחר שקיעה כי אם לקדש אחר (שנפסלו) (שנתפסלו בהקטרתן) לאברים. ות"ת כיון דאמר היה מקדשין אחר. ר"ל דאחר שעמד השחר נמה היו מקדשין אחר כלל כיון דאחר שקיעה לא היה מועיל לאחרים ר"ל דאמר דאחר שעמד השחר נמה היו מקדשין לאחרים ומתיר לאחרים ר"ל דאמר דאחר שעמד השחר נמה היו מקדשין אחר. ר"ל דאמר כי אם לאחר שעמד השחר. ומה שנמצאים אחר מקדשין אחר. ר"ל דאמר דאחר שעמד השחר נמה היו